

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 105
16 Μαρτίου 2003

Δίψα ψυχῆς

 ὀρθός λόγος, ἡ νηφάλια καί ἀπροκατάληπτη διαλεκτική χειραγωγεῖ τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξή μου σὶά κράσπεδα τῆς θείας μεγαλοσύνης. Μὲ ἀπόκτημα καί θησαύρισμα τὴν ἑκπληξη καί τὸ δέος. Μὲ λαχτάρω τὴν προσέγγιση σὶό θρόνο τοῦ «Ἀπρόσιτου». Μὲ δίψα νά γνωρίσω τόν «Ἀκατάληπτο». Καθὼς περπατῶ διακριτικά καί στοχαστικά μέσα σὶτὴν ἀπέραντη καί ὑπερτέλεια Δημιουργία τοῦ Θεοῦ, σὶό κῶρο, πού μορφοποιεῖται τὸ ἀνέγγιχτο καί ἀνέκφραστο κάλλος καί ἀνακλᾶται ἡ ἄπειρη Σοφία, ὁ στοχασμός μου προωθεῖται πίσω ἀπὸ τὰ «ὀρώμενα» καί ἡ ψυχὴ μου ἀναζητᾶ τόν Ἑνα καί Μοναδικό. Τόν Τεχνίτη τῆς ὁμορφιάς. Τόν θεσμοθέτη τῆς ἁρμονίας. Τόν μεταδότη τῆς ἄπειρης Ἀγάπης. Ἐκεῖνον, πού «ἐποίησε τὰ πάντα καλὰ λίαν» (Γενέσ. α' 31). Μὲ πόθο νά ἀνοίξω διάλογο μὲ τόν «ὑπὲρ λόγο καί αἴσθησι».

Απὸ κεῖ καί πέρα βηματίζει μόνη, ἀδέσμευτη ἡ ψυχὴ μου. Ὁ μέσα μου λόγος. Ἡ μυστικὴ ἀναζήτησι. Πού διψάει τὴν ἀλήθεια καί ποθεῖ, μὲ πόθο ἀσίγαστο, νά ἐνωθεῖ μὲ «τὸν ὄντως ὄντα Θεόν». «Ὅν τρόπον ἐπιποθεῖ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεός» (Ψαλμ. μα' 2). Σάν τὸ ἐλάφι, πού τρέχει ἀλαφιασμένο νά βρεῖ τίς κρυστάλλινες πηγές,

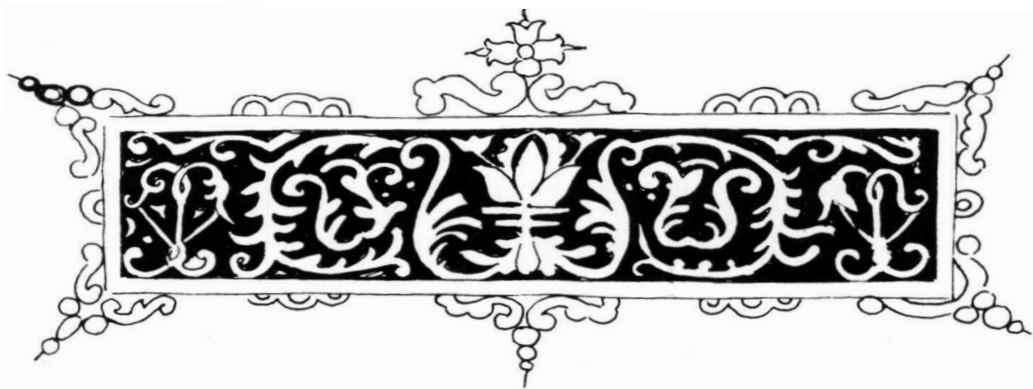
για νά ρουφήξει νερό και νά κορέσει τή δίψα του, ἀναζητάει καί ἡ δική μου ψυχὴ τὴν πηγὴ τῆς ἀλήθειας, πού εἶσαι Σὺ, Κύριε. Σέ ζητάω, γιατί εἶσαι ὁ Μόνος δυνατός, ὁ Μόνος ἀπεριόριστα στοργικός, ὁ Μόνος «ἐλεήμων» καί «εὐσπλαγχνος». *«Ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Θεόν τὸν ζῶντα, πότε ἤξω καί ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ;»* (Ψαλμ. μα' 3).

Η συνάντηση τῆς ψυχῆς μου μέ τό Θεό εἶναι ἓνα μυστήριο. Ἐνοῶ κοινωνίας καί διαλόγου, πέρα καί πάνω ἀπό τά σχήματα, στά ὁποῖα δουλεύει ἡ καθημερινότητα. Γέφυρα οἰκειότητας. Ἀπόθεση τῆς ὑπαρξης στήν ἀγκαλιά τῆς ἁπειρης Ἀγάπης. Συνομιλία ἀπλή καί ἐγκάρδια. Ἀπόθεση τῶν ἐρωτηματικῶν καί τῆς ἀγωνίας, τῆς περιπέτειας καί τῶν δακρύων στή φροντίδα τοῦ οὐράνιου Πατέρα. Ἀνάπαυση. Γαλήνη. Χαρά. *«Γεύσασθε καί ἴδετε, ὅτι χρηστός ὁ Κύριος, μακάριος ἀνὴρ ὃς ἐλπίζει ἐπ' αὐτόν»* (Ψαλμ. λγ' 9).

Ξέρω, πὼς κάποιοι ὀριοθετοῦν τίς ἀναζητήσεις τους καί τοὺς πόθους τους ὡς ἐκεῖ, πού ἐξικνεῖται ἡ δύναμη τοῦ λογικοῦ τους. Τὴν κοινωνία τους μέ Τόν «ὑπὲρ λόγον» ἢ τὴ φοβοῦνται ἢ τὴ θεωροῦν ἀναποτελεσματική. Σπατάλη χρόνου καί προδοσία τοῦ «ὀρθοῦ λόγου». Σέβομαι τό δισταγμό. Γιατί καί αὐτός ἀποτελεῖ κίνηση καί προβληματισμό τῆς ψυχῆς. Ἀλλά δέν ἀποδέχομαι τό φρενάρισμα. Τόν ἐγκλωβισμό τῆς ἀνησυχίας στό «ἐδῶ» καί στό «τώρα», ὅταν τὰ ἐρωτηματικά γιὰ τὴν ἄλλη ὄχθη τῆς ἐγκόσμιας ὁδοιπορίας μας καί γιὰ τό νόημα τῆς ἐδῶ βιοτῆς μας εἶναι τόσο πολλά, πού δέν ἀφήνουν τὴν ὑπαρξὴ νά ἰσορροπήσει μέσα στό θολό κλίμα τῆς ὑλοφροσύνης καί νά ὀριοθετήσῃ τὴν πληρότητα τῆς ἀπόλαυσης στήν ὀλιγοχρόνια εὐμάρεια.

Ο ἄνθρωπος, πού σκέφτεται, πού δουλεύει μέσα του τίς γνώσεις καί τίς ἐμπειρίες, πού ἐλέγχει τίς ἀπαντήσεις τῆς ἐπιστήμης καί τῆς ἱστορίας καί μεταποιεῖ τίς ἀποκρίσεις σέ νέα ἐρωτηματικά, σέ ξεκίνημα ἔρευνας καί σέ προσεκτικὴ ἀνασυναρμολόγηση τοῦ πίνακα τῆς Δημιουργίας, εἶναι ἀδύνατο νά μὴ φτάσῃ κάποτε στά κράσπεδα τῆς θείας Σοφίας καί τῆς ἁπειρης θείας Ἀγάπης. Εἶναι ἀδύνατο νά μὴ λαχταρήσῃ τὴ συνάντηση καί τὴν κοινωνία μέ τὸν Ποιητὴ τοῦ σύμπαντος καί Πλαστοργό τῆς ἀνθρώπινης τελειότητας.

Απὸ τὴ στιγμή, πού ὅλα μιλοῦν γιὰ τό Θεό, εἶναι ἀδύνατο ἓνας ἀνήσυχος ἀνθρώπινος νοῦς νά νυχτώσῃ μακριὰ ἀπὸ τό ἀνέσπερο φῶς, ἔξω ἀπὸ τὴν Πύλη τῆς θείας γνώσης καί τῆς γλυκειᾶς κοινωνίας μέ τὸν «᾽Οντα» καί τὸν «ἀεὶ Ἐρχόμενον».

Ἐκτός γηπέδου

Αναγκάζομαι νά ξαναφέρω στην επικαιρότητα τό καυτό θέμα τῆς ἐκφυλιστικῆς λειτουργίας τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ. Τοῦ ἐκπεσμοῦ του σέ ἀπλό διακομιστή τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν θελήσεων. Καί τό ξαναφέρνω, γιατί, ὅπως θά διακριβώσει ὁ ἀναγνώστης, τό Συνοδικό ὄργανο, θύμα τῆς αὐταρχικότητος καί τῆς ἀθεράπευτης αὐθαιρεσίας τοῦ προηγούμενου Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ, ἀποδιοργανώθηκε καί ἀποδυναμώθηκε ἀκόμα περισσότερο μετά τήν ἀνάληψη τῆς προεδρικῆς εὐθύνης ἀπό τόν κ. Χριστόδουλο. Τό κύρος του κατακύλησε στήν ἀνυποληψία. Ἀπό συλλογικό καί χαρισματικό ὄργανο διοίκησης, κατάντησε ὑπηρετική ὁμάδα. Διεκπεραιωτής τῶν περιθωριακῶν θεμάτων. Ἄφωνος καί ἄβουλος παραστάτης ἑνός ὑπερφιάλου δικτάτορα.

Ὁ πρόεδρος Χριστόδουλος, ἄλλες θεολογικές προδιαγραφές ὑποστήριζε καί ὑποσχόταν, ὅταν μιλοῦσε ἀπό τά μπαλκόνια τῆς δημοσιογραφίας καί δι-αμόρφωνε, μέ τίς λεκτικές του κορόνες, τό ἀρχιεπισκοπικό του προφίλ. Καί ἄλλη μεθοδολογία ἐφάρμοσε, ὅταν

κάθησε στήν καρέκλα τοῦ προέδρου καί ἀντιμετώπισε τούς ἰσότημους συλλειτουργούς του ἀπό τό ὕψος μιᾶς πλαστῆς ὑπεροχῆς. Ἡ ἐγωκεντρική καί ἐγωλατρευτική του πρακτική ἀποκάλυψε, σ' ὅλη του τή μεγαλοπρέπεια, ἡ, σωστότερα, σ' ὅλη του τή βαρβαρότητα τό διπλό προφίλ του. Τή χαοτική ἀπόσταση τῶν ἐπαγγελιῶν του, πού τίς διακήρυττε σ' ὅλους τούς τόνους, πρὶν κατακτήσει τόν προεδρικό θώκο, ἀπό τό σημερινό μπάχαλο, πού ἀποτελεῖ περαιτέρω ὑποβάθμιση καί εὐτελισμό τῆς πράξης τοῦ προκατόχου του.

Παλιομοδίτικη, στιγματισμένη καί ξεπερασμένη πιά ἡ τακτική, πού δέσποζε ἄλλοτε στό χῶρο τῆς πολιτικῆς διαμάχης καί πού ἐμφάνιζε τούς νοσταλγούς τῆς ἐξουσίας δίψυχους, διπρόσωπους καί δίγλωσσους. Διαφορετικούς πρὶν τήν ἐκλογική ἀναμέτρηση καί διαφορετικούς μετά τήν κατάκτηση τοῦ σκήπτρου τῆς ἐξουσίας. Μέ ἄλλη διαλεκτική κρίσης μπροστά στά καυτά προβλήματα τοῦ τόπου κατὰ τήν περίοδο τῆς προεκλογικῆς ἐκστρατείας, γιά τήν ἐξασφάλιση τῆς λαϊκῆς ψήφου καί μέ ἄλλη, μετά τήν κατάληψη τοῦ

βουλευτικού ή του υπουργικού θώκου. Οι σύγχρονοι πολιτικοί άντρες, διδαγμένοι από τις έντονες αντιδράσεις της λαϊκής βάσης, απαγκιστρώνονται σταδιακά από τη μεθοδολογία της άπατηλης εξαγγελίας μεγαλόπνοων «σχεδίων μαϊμού». Και αυτόπροσδιορίζονται με τη δέσμευση για υλοποίηση των προγραμματισμών, πού είχαν έντάξει στις προσγειωμένες και ρεαλιστικές προεκλογικές τους υποσχέσεις.

Η χρήση της διπλής γλώσσας και η ένορχήστρωση της απάτης, πού θεωρείται πιά άτοπημα για τους σκυταλοδρόμους της πολιτικής κονίστρας, παραμένει, δυστυχώς, ως η αποκλειστικά αποδεκτή, εύχρηστη και καταξιωμένη(!) τακτική εκεί, πού δέ θα έπρεπε να της επιτρέπεται προσέγγιση μηδέ στην έξωπορτα. Στους χώρους της Συνοδικής διάσκεψης και της χαρακτηριστικής(!) διοίκησης της Έκκλησίας της Ελλάδος. Εκεί, πού θα έπρεπε τό «ναί» να είναι όριστικό και υπεύθυνο «ναί». Και τό «ού» να αποτελεί τεκμηριωμένη εύθυγράμμιση στις προσταγές των Ίερών Κανόνων.

Πρωταγωνιστής και πρωθιερέας της διπλοπροσωπίας και της διγλωσσίας ό Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Τό ρεπερτόριό του, πλούσιο, πλουσιότατο. Έχει να επιδείξει απόψεις και υποσχέσεις, πού αναπτύσσονται σέ τόξο 180°. Πού διαφοροποιούνται, κατά την περίπτωση. Και διαφοροποιούν ή έξευτελίζουν και την ήγερτική συμπεριφορά του.

Τό 1997, μέ αποθεματικό την κόπωση από τις αύθαιρεςίες του τότε Άρχιεπισκόπου Σεραφείμ και την καθολική κατακραυγή των Συνοδικών

μελών κατά του υποβιβασμού τους σέ κομπάρσους, ό κ. Χριστόδουλος βγήκε στίς τριόδους της δημοσιότητας και προσπάθησε να έμπνεύσει έλπίδα ή να κερδίσει πόντους δημοτικότητας, μέ την έπισήμανση του Πατερικού στίγματος της Συνοδικότητας. Αυτόδηλωμένος, πιά, ως δελφίνος του άρχιεπισκοπικού θρόνου, δημοσίευσε όλοσέλιδο άρθρο στην έφημερίδα «Τό Βήμα», μέ τόν έντυπωσιακό τίτλο: «Μέ τη Συνοδικότητα στην άποτελεσματικότητα». Και προσδιόρισε (εϋστοχα τότε) τη δεοντολογία του Άνώτατου Συνοδικού όργάνου, της Ίεραρχίας της Έκκλησίας της Ελλάδος και του έκτελεστικού Σώματος, πού είναι η δεκατριμελής Διαρκής Ίερά Σύνοδος.

Δέν έχουμε την άνεση του χώρου, για να μεταφέρουμε όλόκληρο εκείνο τό άρθρο, πού επιβάλλεται να άποτελέσει τό στάθμιο κρίσης του σημερινού προέδρου των Συνοδικών Σωμάτων. Μεταφέρουμε μερικά άποσπάσματα, ικανά να χαρτογραφήσουν τόν όρίζοντα, πού φωτογράφιζε προεκλογικά ό κ. Χριστόδουλος και πού τόν σκοτείνιασε, μέ την άλαζονία των κοσμικών φιλοδοξιών του, μετά την άναρρίχηση του στην καθέδρα του Συνοδικού προεδρείου.

«...Ή υπερβολική ένίσχυση της θέσεως και του ρόλου του Άρχιεπισκόπου, μέ την άνοχή όλων των Μητροπολιτών, έπέφερε άνάλογη μείωση της θέσεως και του ρόλου των, ως συγκυβερνητών του σκάφους της Έκκλησίας και συνυπευθύνων για την όμαλή του πορεία μέσα στον κόσμο. Ταυτόχρονα ή νέα αυτή τάξη πραγμάτων στην Έκκλησία όδήγησε, όπως ήταν φυσικό, στην πρακτική υποβάθμιση

καί τῶν δύο βασικῶν κεντρικῶν θεσμικῶν ὀργάνων διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας, δηλ. τῆς ΔΙΣ καί τῆς ΙΣΙ, ἐνῶ οἱ περισσότεροι Ἱεράρχες, ἔχοντας τήν αἴσθησιν ὅτι δέν ἀξιοποιοῦνται ὅσο θά ἤθελαν γιά νά προσφέρουν οὐσιαστικό συνοδικό ἢ καί ἐξωσυνοδικό ἔργο, προτιμοῦν νά ἀσχολοῦνται περισσότερο ἢ καί μόνο μέ τά προβλήματα τῆς Ἐπαρχίας των, τά ὁποῖα καί ἀντιμετωπίζουν κατά κανόνα μέ ἐπιτυχία...

... Ὅταν οἱ ἐκκλησιαστικοί θεσμοί ὑποβαθμίζονται, ἡ Ἐκκλησία, ὡς Σῶμα Χριστοῦ, πάσχει. Ὁ ρόλος τῶν Ἐπισκόπων δέν ὑπῆρξε ποτέ διακοσμητικός. Ἐνέχει ἀπό τήν πνευματική του φύση τή δυνατότητα οὐσιαστικῶν παρεμβάσεων στά ἐκκλησιαστικά δρώμενα, ἐπειδή κάθε Ἐπίσκοπος εἶναι φορέας τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ πρωτογενῶς καί τῆς πνευματικῆς δυνάμεως πού ἀπό αὐτήν ἀπορρέει καί ἐκπορεύεται. Ἰδιαίτερα σήμερα τά ὀξέα ἐσωτερικά προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά καί ἐκεῖνα τοῦ ἔθνους μας, ἐπιβάλλουν τή συστράτευση ὅλων τῶν ἐκκλησιαστικῶν δυνάμεων σέ μιά κοινή ὑπεράνθρωπη προσπάθεια ὑπέρβασής των χάριν τοῦ λαοῦ καί τῆς ψυχῆς του. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι παράταξη, εἶναι Σῶμα Χριστοῦ, εἶναι ἐνότητα, πού τήν ἐγγυᾶται ἡ πνοή τοῦ Παρακλήτου. Τό μεγάλο βάρος πέφτει κυρίως στούς ὦμους τοῦ Πρώτου, γιά τήν ἀναβίωση καί λειτουργία τῆς συλλογικότητας καί συνοδικότητας. Γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο καί ὁ Ἀρχιεπισκοπικός θρόνος δέν εἶναι θρόνος τοῦ Μάκβεθ, μέ ὁμάδες, παρέες καί περιβάλλοντα, ἀλλά ἀνοιχτή ἀγκάλη ἀγάπης πρὸς ὅλους καί τιμῆς πρὸς ὅλους. Εἶναι ἀκόμη ἑπαλξη πού καλεῖται, ἐν ὅψει καί τῶν ἐκρηκτι-

κῶν προβλημάτων πού ὀρθώνονται ἀπειλητικά στήν κοινωνία μας, νά ἀναδείξει καί ἀξιοποιήσει ὅλες τίς ὑπάρχουσες δυνάμεις τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς κοινωνίας, καί νά θέσει τοὺς λύχνους ἐπὶ τήν λυχνίαν, ἐνδυναμώνοντας τήν πνευματική ἰσχὺ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Κληρικοί ὅλων τῶν βαθμῶν καί εὐσεβεῖς μοναχοί καί λαϊκοί μποροῦν καί πρέπει νά ἐπιστρατευθοῦν σέ μιά εἰρηνική πανστρατιά γιά τή σωτηρία τοῦ τόπου. Τά προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἄλλα ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ ποιμνίου τῆς. Ἐκεῖνο λοιπόν πού ἔχει σήμερα ἀνάγκη τό Γένος δέν εἶναι ἡ τεχνητή κατασκευή συνωμοσιῶν καί ραδιοургιῶν στοὺς κόλπους τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλά ἡ προσεκτική καί μέ πόνον γιά τίς ψυχές καί τήν πατρίδα προσπάθεια ὅλων μας νά διαπιστώσουμε τί πρέπει νά κάνει ἡ Ἐκκλησία πού εἴτε δέν μπορεῖ εἴτε δέν πρέπει νά κάνει ἡ Πολιτεία. Καί αὐτό βέβαια προϋποθέτει σύμπτωση στοὺς στόχους καί στενὴ συνεργασία Ἐκκλησίας καί Πολιτείας, χωρίς ἀκρότητες ἢ προβλήματα, χωρίς ἀνταγωνισμούς καί ἀμφισβητήσεις, διότι οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι καί οἱ διέξοδοι ἀπὸ τό ἀδιέξοδο στενές.

Στά πλαίσια αὐτά χρειάζεται ἡ ἄμεση ἐνεργοποίηση καί τῶν διοικητικῶν ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ΙΣΙ, αὐτό τό ἀνώτατο θεσμικὸ ὄργανο διοίκησης, πρέπει κατά τοὺς Κανόνες νά συνεδριάζει δὺς τουλάχιστον τοῦ ἔτους γιά νά ἐπιλαμβάνεται ζητημάτων πίστεως καί τάξεως πού ἀναφαίνονται στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ σύγκλησή της ὀφείλει νά σηματοδοτεῖ κάθε φορά ἓνα σημαντικό βῆμα στήν προώθησιν

μέτρων πού άπευθύνονται στόν σύγχρονο άνθρωπο καί άποβλέπουν στόν όρθό προσανατολισμό του, έμπρός στη σύγχυση πού τόν παραδέρνει. Ή φωνή τής Ίεραρχίας όφείλει νά εΐναι προφητική καί άδέσμευτη, μετά παρηρσίας λαλοϋσα τήν άλήθεια καί μη ύποκύπτουσα σέ σκοπιμότητες. Άλλά γιά νά λειτουργήσει έτσι ή ΙΣΙ χρειάζεται επί πλέον καί τήν ύποστήριξη ενός έκσυγχρονισμένου όργανωτικοϋ σχήματος, μέ τήν άναγκαΐα προεργασία επί τών θεμάτων, μέ έγκαιρη κοινοποίηση τών εΐσηγήσεων στά μέλη της, μέ τή διεξαγωγή συζητήσεων σέ βάθος καί ποιότητα, μέ ομάδες εργασίας, μέ τήν άνετη άνταλλαγή άπόψεων, μέ τήν παρουσία ειδικών συμβούλων. Τό σώμα τής ΙΣΙ πρέπει νά λειτουργεί μέ βάση τούς Ί. Κανόνες άλλά καί τίς σύγχρονες μεθόδους λήψεως άποφάσεων. Άν δέν συντρέχουν οί προϋποθέσεις αυτές τότε ή ΙΣΙ μετατρέπεται, όπως σήμερα, σέ σεμινάριο διαλέξεων γιά τήν έπιμόρφωση τών Ίεραρχών. Εϋχής έργο εΐναι νά εύρίσκεται ή ΙΣΙ σέ συνεχή έπιφυλακή έν όψει τών πελωρίων καί ζωτικών γιά τόν λαό μας προβλημάτων τής καθημερινότητας, καί σέ άμεση έπαφή μέ τίς έξελίξεις τής ζωής, πού άπαιτοϋν τόν γενικό συμπροβληματισμό τών ύπευθύνων ταγών. Όταν θά συνέρχεται ή ΙΣΙ θά πρέπει τοϋτο νά σηματοδοτεί ένα μεΐζον γεγονός γιά τήν ιστορία τοϋ τόπου. Πρός τοϋτο έπιβάλλεται ή αναβάθμιση τοϋ κύρους τών Έπισκόπων, ή δημιουργία προϋποθέσεων έγκυρότητας τοϋ Σώματος, ή έκ τών πραγμάτων έπαφή τοϋ όργάνου μέ τήν πραγματικότητα. Δέν πρέπει νά ίκανοποιεί ή άπλή συμπόρευση του μέ τά προβλήματα τής έποχής. Ή

Έκκλησία έχει τή δύναμη νά τά ύπερβαίνει, ίχνηλατώντας, μέ βάση τή Θεΐα Άποκάλυψη, τόν δρόμο τής σωστής αντιμετώπισής των. Εΐναι άδιανόητο νά μή λειτουργοϋν οί ύποστηρικτικοί τής ΙΣΙ θεσμικοί όργανισμοί, όπως εΐναι οί Συνοδικές Έπιτροπές πού έχουν ουσιαστικά άτονήσει. Διότι οϋτε οί μηχανισμοί πού εξασφαλίζουν τόν έλεγχο τής έφαρμογής καί έκτέλεσης τών λαμβανομένων άποφάσεων ύπάρχουν. Τό άποτέλεσμα εΐναι ότι σήμερα, χωρίς τή συνδρομή τών προϋποθέσεων αυτών, ή ΙΣΙ πολύ απέχει άπό τοϋ νά λύει τά ζητήματα. Καί πολύ φοβοϋμαι ότι καί τώρα, πού μερικοί άδελφοί ζητοϋν τήν έκτακτη σύγκλησή της, γιά πολύ σοβαρά θέματα, πάλι τό ίδιο θά συμβεί.

Άλλά καί ή ΔΙΣ πρέπει νά προσφέρει ό,τι θά άνέμενε κανείς άπό ένα διαρκές σώμα, πού άπό τή φύση του έπιβάλλεται νά λειτουργεί συνεχώς καί όχι κατά άραιά διαστήματα, μέ άγρυπνο μάτι προσηλωμένο στά γεγονότα. Αυτό, άν συνέβαινε, θά κινούσε άσφαλώς τό ένδιαφέρον τών άρχιερατικών μελών της καί θά δημιουργούσε τίς προϋποθέσεις συμμετοχικών διαδικασιών, παρά τό μειονέκτημα τοϋ άνεπαρκούς χρόνου τής έτήσιας θητείας των...

Άλλά καί οί Συνοδικές Έπιτροπές πρέπει νά αλλάξουν άρδην τόν τρόπο συνθέσεως καί λειτουργίας των, ώστε νά άποτελέσουν τά συμβουλευτικά όργανα τής ΔΙΣ καί τής ΙΣΙ, πού θά μελετοϋν σέ βάθος τά ζητήματα καί θά εΐσηγοϋνται σοβαρές καί βιώσιμες λύσεις. Ή Έκκλησία μας, δόξα τῷ Θεῷ, διαθέτει στελέχη σέ όλες τίς βαθμίδες τοϋ Κλήρου καί στόν λαό. Εΐναι κρίμα

νά παραμένουν όλοι αυτοί οί πολύτιμοι συνεργάτες μας στό περιθώριο καί νά καλοῦνται-όταν καλοῦνται-νά μετάσχουν τυπικά σέ ὄργανα πού ἔχουν περιέλθει σέ πλήρη ἀδράνεια, καί τοῦτο σέ μιά ἐποχή, ὅπως ἡ δική μας, πού χαρακτηρίζεται ἀπό τήν ἐξειδίκευση τῶν θεμάτων καί ἀπό τήν ἀνάγκη ποιολογικῆς προσφορᾶς καί ἄρθρωσης ἐνός φερέγγυου ἐκκλησιαστικοῦ λόγου πρὸς τὰ ἔξω....».

Αὐτά ἔγραφε στίς 29 Ἰουνίου 1997 ὁ τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Χριστόδουλος.

Ἄλλά, αὐτός ὁ Μητροπολίτης, ὅστερα ἀπό δέκα μόνο μῆνες σκαρφάλωσε στό θρόνο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Καί ἀπό τή μέρα ἐκείνου τοῦ σκαρφαλώματος, πού οἱ σύγχρονες ἀποκαλύψεις τό σηματοδοτοῦν ὡς ἀποτέλεσμα σκοτεινῆς διαπλοκῆς, πέρασαν πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Τί ἔκανε, λοιπόν, στά πέντε αὐτά χρόνια ὁ κ. Χριστόδουλος, γιά νά ὑλοποιήσει τὰ ὁράματά του καί τίς ἐξαγγελίες του;

* Τί ἔκανε γιά νά ἀναβαθμίσει τή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπό ἀπλό σεμινάριο ἐπιμόρφωσης τῶν Ἱεραρχῶν σέ «προφητικό» ὄργανο, ἱκανό νά λαλεῖ μέ παρρησία τήν ἀλήθεια καί νά μὴ ὑποκύπτει σέ σκοπιμότητες; Ἀπολύτως τίποτα. Ἡ δραστηριότητά του ὑπῆρξε πέρα γιά πέρα ἀρνητική.

Στίς μέρες του τό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας κατάντησε ὀργανισμός περιθωριακός καί ἀνυπόληπτος. Ἡ Συνέλευσή του δέν ἀπασχολεῖ κανένα. Οἱ συζητήσεις του δέν ἐκβάλλουν σέ γόνιμα συμπεράσματα. Καί ἂν ὑπάρξουν κάποιες

ἀναιμικές ἀποφάσεις, δέ μεταποιοῦνται σέ μήνυμα.

Τούς Συνοδικούς συνέδρους τοὺς καταπονεῖ ὁ κ. Χριστόδουλος μέ μακρόσυρτες «δῆθεν» εἰσηγήσεις, καταλυτικές τοῦ Συνοδικοῦ χρόνου, πού στοχεύουν στήν ἀνακοπή τῆς ὁρμῆς γιά κριτική καί στήν καθήλωση τῶν συνυπεύθυνων Ἱεραρχῶν στήν τάξη τῶν μαθητευόμενων ἀκροατῶν. Καί συμπληρώνεται ἡ εἰκόνα τῆς παρακμῆς μέ κάποιες, δευτέρας ἐπιλογῆς, εἰσηγήσεις, πού ἐκπορεύονται ἀπό τό στενὸ κύκλο τῶν κολάκων τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἀλαζονείας.

Οἱ πόρτες τῆς Ἱεραρχίας κρατοῦνται κλειστές, ἀμπαρωμένες. Ὁ λαὸς παραμένει ἀδιάφορος ἂν οἱ δεσποτάδες διαπληκτίζονται ἢ ἀλληλοεξοντώνονται. Καί ἡ Ἐκκλησία, ἡ ἁγία Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ, στριμώχνεται, ἐξ αἰτίας τῆς ἀλογίας τῶν ἡγετῶν Της, στό περιθώριο τῆς ἐπικαιρότητας.

* Τί ἔκανε ὁ κ. Χριστόδουλος γιά τήν ἀναβάθμιση, τὸν ἐκσυγχρονισμό καί τήν ἀξιοποίηση τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν; Τίς ἔστησε στή γωνιά. Κράτησε γιά τὸν ἑαυτοῦ τό προνόμιο, νά μιλάει καί νά ἀποφασίζει γιά ὅλα τὰ θέματα. «Δίκην Μονάρχου». Καί τίς Ἐπιτροπές τίς κλωνοποίησε σέ τέτοια ἔκταση, πού κανένας μέσα στά δώματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης δέν μπορεῖ νά γνωρίζει μήτε πόσες εἶναι, μήτε ποιό εἶναι τό ἀντικείμενο, πού τίς ἐνεργοποιεῖ.

Οἱ Πρόεδροι τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν εἶναι «κατ' εὐφημισμό» πρόεδροι. Τὰ φτερά τους εἶναι κομμένα. Οἱ ἀρμοδιότητές τους συνεπτυγμένες. Οὔτε μιά φορά δέν ἐμφανίστηκε στά μέσα ἐνημέρωσης ἕνας «ὑποτιθέμενος» ἀρ-

μόδιος πρόεδρος Συνοδικής Ἐπιτροπῆς, γιά νά ἀρθρώσει γνώμη καί νά ἐνημερώσει ὑπεύθυνα τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα γιά τήν πορεία τοῦ ἔργου τῆς Ἐπιτροπῆς του. Τό δικαίωμα δημόσιας προβολῆς καί δημόσιου λόγου τό κρατάει, «δικτατορικῶ δικαίω», ὁ προκαθήμενος. Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νά λειτουργοῦν κάτω ἀπό τή σκιά του. Ἐξαρτημένοι καί ὑποταγμένοι. Στό ἀρρωστημένο κλίμα αὐτῆς τῆς καταδυνάστευσης, οἱ Ἐπιτροπές περιέπεσαν σέ κῶμα καί σέ ρόγχο θανάτου. Γεγονός, πού ὁμολογεῖται ἀκόμα καί ἀπό τοὺς δημοσιογραφικούς καλὰ μους, τοὺς στρατευμένους στή στίλβωση τοῦ προφίλ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου.

* Τί ἔκανε ὁ κ. Χριστόδουλος γιά νά βελτιώσει τήν ποιότητα καί νά ἀνυψώσει τό κύρος τῶν Ἐπισκόπων, πού, θεσμικά, μετέχουν στά Συνοδικά ὄργανα καί ἐκφράζονται Συνοδικά γιά τὰ ζωτικά προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας μας; Ἡ συμβολή του, στά πέντε χρόνια τῆς εὐθύνης του, καταγράφεται ἀρνητική. Κατά κανόνα, ἐπιστρατεύει γιά τό ὑψηλό καί εὐαίσθητο ἐπισκοπικό λειτουργημα ὄχι τοὺς ἱκανοὺς καί καταξιωμένους λειτουργούς, ἀλλά τοὺς ἀναιδεῖς κόλακες. Ἐκείνους, πού προσκυνοῦν καί λιβανίζουν τήν προεδρική ἔπαρση. Τοὺς δουλόφρονες καί δουλοπρεπεῖς, πού σκύβουν τό κεφάλι καί ρίχνουν τήν ψῆφο τους κατά διαταγή. Τοὺς «κραγμένους» πού, ἐξ αἰτίας τῶν καταλεκιασμένων προσωπικῶν δεδομένων τους, δέν τολμοῦν νά ἀντιτάξουν λόγο ὑπεύθυνα καί ἀναιρετικό στίς ἐπιλογές τοῦ προεδρείου.

Μέ τέτοια συμπλήρωση τῶν Συνοδικῶν κενῶν δέν ἀναβαθμίζεται τό Σῶμα.

Δέν ἀναδεικνύεται ἐλεύθερο καί Ἀγιοπνευματικό βουλευτήριο. Δέν ξεπερνάει τή νοοτροπία τῆς ἀγέλης ἢ τοῦ λόχου, γιά νά δουλέψει ὡς Σύνοδος ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν «*ζητούντων τόν Κύριον*».

* Τί ἔκανε ὁ κ. Χριστόδουλος γιά νά ἐπιλέξει σοβαροὺς καί ἐμπειροὺς ἐπιτελεῖς, ἀπό τήν πλατεία οἰκογένεια τῶν πρεσβυτέρων τῆς Ἐκκλησίας καί γιά νά προσελκύσει συνεργούς καί συμβούλους ἀπό τήν εὐρύτατη παρεμβολή; Ἡ πολιτική, πού ἐφάρμοσε, πιστοποιεῖ τήν ἀνικανότητά του ἢ τήν ψυχολογική ἐμπλοκή του.

Τίς ἱερατικές προσωπικότητες, πού διακρίνονται γιά τό ἦθος τους καί γιά τίς ἱκανότητές τους, τίς παρέκαμψε. Φοβήθηκε πῶς θά ἐπισκιάσουν τίς «ὑποτιθέμενες» δικές του ἱκανότητες καί θά τόν ἀποδείξουν «ἀνεπαρκή». Περιορίστηκε στή στράτευση τοῦ γνωστοῦ «λείμματος» τοῦ Βόλου, πού, δυστυχῶς, ἀποδείχτηκε καί «λῦμα» ἀνοιχτοῦ βόθρου. Τοὺς λίγους αὐτοὺς προωθεῖ εὐνοιοκρατικά στίς ἡγετικές ἐκκλησιαστικές ἐπάλξεις. Καί ἀπό τοὺς λίγους αὐτοὺς, εὐνοομένους του, εἰσπράττει τίς συναλλαγματικές τῆς ντροπῆς, πού τόν φέρνουν, ἀκάλυπτο, στό φόρουμ τῆς δημόσιας χλεύης.

Γιά τήν ἐπάνδρωση τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν μέ λαϊκά μέλη, πρέπει νά ὁμολογηθεῖ, ὅτι ἐπιχείρησε εὐρύ ἀνοιγμα. Καθὼς οἱ Ἐπιτροπές ξεπερνοῦσαν τίς ἐπτὰ δεκάδες, εἶχε τήν εὐχέρεια νά τίς πλαισιώσει μέ πολλοὺς ἐξειδικευμένους συμβούλους. Καί κάλεσε ἀπό ὅλες τίς πτέρυγες τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολογίας ἀνθρώπους, πού θά μπορούσαν νά ἀρθρώσουν γνώμη καί νά εἰσφέρουν στή διαμόρφωση μιᾶς συγ-

κεκριμένης, γόνιμης έκκλησιαστικής πολιτικής. Ἡ ἐπιμονή του, ὅμως, νά μανουβράρει τήν ψῆφο τῶν μελῶν πρὸς τήν ἐξυπηρέτηση τῆς δικῆς του ἀποψῆς ἀνάγκασε τοὺς πολλοὺς, τοὺς ἀνθρώπους μέ τήν ἀνεξαρτησία τῆς γνώμης, νά υποβάλουν τήν παραίτησή τους. Ἐτσι, οἱ Ἐπιτροπές φυλλορρόησαν καί ἔμειναν νά ὑπολειπτοῦν καί νά ἀφήνουν ἐλεύθερη τή διαδρομή στήν προέλαση τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἀλαζονικῆς μονοκρατορίας.

Ὁ κ. Χριστόδουλος συμπλήρωσε μέν τό ἐπιτελεῖο τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν μέ τὰ ἐξαρτήματα τοῦ team τῶν κολάκων, ἀλλά δέν ἐξασφάλισε τήν προαγωγή τοῦ ἔργου. Τοὺς ἴδιους ἀνθρώπους, μέ ἄλλη σειρά διορισμοῦ, τοὺς τοποθετεῖ καί στή μιά Ἐπιτροπή καί στήν ἄλλη. Στή μιά διορίζει τὰ ὀνόματα Μπεζενίτη, Κουμαριανοῦ, Τζούμα καί στήν ἄλλη, Κουμαριανοῦ, Τζούμα, Μπεζενίτη. Καί ἀναπαύεται, ὅτι λειτουργοῦν οἱ Ἐπιτροπές.

* Τί ἔκανε ὁ κ. Χριστόδουλος, γιά νά ἀποκαταστήσει τή λειτουργικότητα τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, γιά τήν ὁποία εἶχε γνωματεύσει, ὅτι ὑπολειποῦργεῖ;

Ἀπολύτως τίποτα. Ἡ, ἀκριβέστερα, κινήθηκε ἀρνητικά. Καί τήν ἀπορρύθμισε ἀκόμα περισσότερο. Ὅταν φτάνει Συνοδικός Σύνεδρος, φίλος καί ὑποστηρικτῆς τοῦ προέδρου Χριστόδουλου, ὁ Ἀλε-

ξανδρουπόλεως Ἀνθιμος, νά γνωματεύει πῶς κάποιες ἀπό τίς συνεδριάσεις τοῦ Σώματος εἶχαν ἐνδιαφέρον, μόνο καί μόνο γιατί χύθηκαν στό τραπέζι τῶν συζητήσεων οἱ ὀχετοὶ τῶν σκανδάλων, προσμετράει ὁ ἀποδέκτης τῆς χαζοχαρούμενης ἐνημέρωσης τή σοβαρότητα τοῦ θεματολογίου, πού ἀπασχολεῖ τή Διарκή Ἱερά Σύνοδο καί τήν ποιότητα τῶν συζητήσεων, πού πραγματοποιοῦνται κατά τίς συνεδριάσεις τῆς.

Ὅλες οἱ μετρήσεις καί ὅλες οἱ ἀναλύσεις ἀποδεικνύουν, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος κινεῖται συνεχῶς ἐκτός τοῦ Συνοδικοῦ γηπέδου. Μέ τίς πλάτες στραμμένες στοὺς Ἱερούς Κανόνες καί στά ἱερά θέσμια.

Καί ἀναγκάζει καί ὅλους τοὺς Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά φοροῦν τὰ Ἐπισκοπικά τους διάσημα καί νά κάθονται στίς καθέδρες τῶν Συνοδικῶν, ἀλλά νά παίζουν ἕνα κοσμικό παιχνίδι, ἐκτός Συνοδικοῦ γηπέδου.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔχει καταντήσει ἕνα διοικητικοῦ Συμβούλιο ἐπαρχιακοῦ Σωματείου. Ὁ πρόεδρος κινεῖται ἐλεύθερα. Κάνει ὅ,τι θέλει. Καί οἱ ὑπόλοιποι... ψηφίζουν «ναί» καί ὑπογράφουν.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Μαζί μέ τοὺς θεατρίνους πῆρε βραβεῖο καί ὁ Χριστόδουλος.

Στό χώρο του καί μέ τοὺς ἀνθρώπους του.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

 ι σημερινές μας αναφορές θα περιορισθούν σε δυο δημοσιεύματα, άσχετα μεταξύ τους, που έχουν καταχωρισθεί σε δυο διαφορετικές ήμερήσιες αθηναϊκές εφημερίδες με διαφορετικές πολιτικές αποχρώσεις. Έπειδη και τα δυο παρουσιάζουν έντονο εκκλησιαστικό ενδιαφέρον, θα μεταφέρουμε αυτούσια αποσπάσματα και από τα δυο αυτά δημοσιεύματα.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ καλύπτει ρεπορτάζ του γνωστού δημοσιογράφου του αρχιεπισκοπικού περιβάλλοντος και φιλοξενείται στην εφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ» της 30/12/2002. Γράφει ο φίλος του Μακαριωτάτου δημοσιογράφος μεταξὺ άλλων και τὰ ἐξῆς: «Ο κ. Χριστόδουλος, κατὰ τὴ διάρκεια ὁμιλίας του στὸ 43ο παιδαγωγικὸ συνέδριο, τὸ ὁποῖο ὁργάνωσε ἡ χριστιανικὴ ἀδελφότητα "Ο ΣΩΤΗΡ", προέτρεψε τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς νὰ μὴν ἀκολουθοῦν τὰ προγράμματα διδασκαλίας τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, λέγοντας, μεταξύ άλλων, πὼς "ἂς λένε ὅ,τι θέλουν, μέσα στὴν καρδιά μας βρίσκεται ὁ πραγματικὸς θησαυρὸς καὶ αὐτὸν πρέπει νὰ δώσουμε στὰ παιδιά μας...».

Προτρέπει λοιπὸν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοὺς καλοὺς χριστιανοὺς ἐκπαιδευτικοὺς μας, νὰ μὴν ἀκολουθοῦν πάντοτε τὰ προγράμματα τοῦ Ὑπουργείου καὶ νὰ λένε «ὅ,τι αὐτοὶ θέλουν» ἀπὸ τὸν πραγματικὸ θησαυρὸ τῆς καρδιάς τους. Ἄν μεταφέ-

ρουμε αὐτὲς τὶς προτροπὲς τοῦ κ. Χριστόδουλου καὶ στὸ χώρὸ τῆς διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας, ἐκεῖ ἀσφαλῶς τὰ πράγματα θὰ δυσκολέψουν. Καὶ θὰ δυσκολέψουν πολὺ. Γιατί τὰ ἀποτελέσματα τέτοιων ἐντυπωσιακῶν προτροπῶν στὸ χώρὸ αὐτὸ θὰ προσκρούσουν ὅπωςδήποτε πρῶτα στὴν ἀντίθεση τοῦ ἴδιου τοῦ Μακαριωτάτου. Εἶναι πλέον κοινὸς τόπος ὅτι δὲν εἶναι λίγα τὰ «κακῶς κείμενα» στὸ χώρὸ τῆς διοίκησης Ἐκκλησίας μας. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία εἴτε δὲν θέλει (ἄγνωστο τὸ γιατί) εἴτε δὲν μπορεῖ (καὶ ἐδῶ ἄγνωστο τὸ γιατί), ὅχι μόνο νὰ τὰ θεραπεύσει, ἀλλὰ, πολλὰ, οὔτε κἂν νὰ τὰ προσεγγίσει. Σκάνδαλα, ιδιόρρυθμες συμπεριφορές, ἐκτροπές, ἀκόμη καὶ μεγαλόσχημων κληρικῶν, ἀποτελοῦν δυστυχῶς συχνὴν διαπίστωση καὶ ὅχι σπάνιο ἀντικείμενο προβολῆς τῶν Μ.Μ.Ε. Καὶ ἂν κάποιος ἢ κάποιος ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς κληρικούς μας, βλέποντας τὴ σκόπιμη καὶ προκλητικὴ ἀπραξία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, τολμήσει μὲ φόβον Θεοῦ καὶ μὲ πόνο ψυχῆς νὰ ὑψώσει ἀντιρρητικὸ λόγο γιὰ νὰ ἐλέγξει τὰ θλιβερά αὐτὰ φαινόμενα, θὰ συναντήσει τὴν πείσμονα ἀντίδραση τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης. Θὰ τεθεῖ στὸ περιθώριον, θὰ ἐλεγχθεῖ καὶ ἀσφαλῶς θὰ περιπέσει σὲ ἄκρα δυσμένεια. Ὁ Μακαριώτατος, κάνοντας τὶς παραπάνω προτροπὲς στοὺς καλοὺς ἐκπαιδευτικούς, ὁμιλοῦσε ἐπὶ τοῦ ἀσφαλοῦς

και σε χώρο έξω από τη δικαιοδοσία του. Ουδέποτε όμως απηύθυνε αναλόγου περιεχομένου προτροπές στους ύφισταμένους του κληρικούς. Τουναντίον μάλιστα. Σαυτούς «έντέλλεται» να ακολουθούν τους λόγους του και τα προστάγματά του, πειθόμενοι «*τοῖς κείνου ρήμασι*». Και αφού αυτά συμβαίνουν, με την τακτική των δυο ταχυτήτων, εύλογα διερωτᾶται ὁ καθένας, μήπως οἱ «πρὸς τρίτους» προτροπές εἶχαν ὡς μοναδικό στόχο τὸν ἐντυπωσιασμό τοῦ ἀκροατηρίου καὶ τὴν προσωπικὴ προβολὴ τοῦ ὁμιλοῦντος;

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ δημοσίευμα ἀναφέρεται σὲ ἐπισημάνσεις τοῦ Ἀρχιμανδρίτη-Γραμματέα τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων, με ἀφορμὴ κάποιο ἄρθρο τοῦ διαπρεποῦς καθηγητῆ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Κ. Μπέη καὶ φιλοξενεῖται στὶς σελίδες τῆς ἐφημερίδας «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» τῆς 24/12/2002. Γράφει λοιπὸν στὴν ἀπάντησή του αὐτὴ ὁ ἐν λόγῳ κληρικός, με τὴν υπεύθυνη ιδιότητα τοῦ Γραμματέα τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων (καὶ προδήλως με ὑπόδειξη τοῦ προϊσταμένου του) καὶ τὰ ἐξῆς: «*Διαβεβαιώνουμε τὸν κο Καθηγητῆ, ὅτι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Δικαιοσύνη πάντοτε(!) κρίνει με πνεῦμα ἐπιεικείας καὶ χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ με σεβασμό(!) πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνες καὶ πρὸς τοὺς νόμους τοῦ κράτους*».

Ὁ ἐν λόγῳ ὅμως κληρικός, πρὶν καταλάβει τὴν υπεύθυνη αὐτὴ ἐκκλησιαστικὴ θέση ἢ τουλάχιστον πρὶν ἀπαντήσῃ στο ἄρθρο τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ δασκάλου, θὰ ἔπρεπε νὰ φροντίσει νὰ ἐνημερωθεῖ γιὰ ὅσα συνέβησαν κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ συμβαίνουν καὶ σήμερα στὸν τομέα τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης, τὴν ὁποία πολὺ πρόσφατα (ἔπρεπε καὶ αὐτὸ νὰ τὸ γνωρίζει) ἐνεργὸ μέλος τῆς Ἱεραρ-

χίας, σὲ ἐπίσημη συνεδρία, τὴν χαρακτήρισε «*ΥΠΝΩΤΤΟΥΣΑ*» καὶ «*ΔΙΑΤΕΤΑΓΜΕΝΗ*». Τοῦ συνιστοῦμε νὰ ἔχει αὐτὴ τὴν ἐνημέρωση, ὥστε καὶ ὁ ἴδιος νὰ ἀποφεύγει νὰ ἐκτίθεται καὶ τῇ διοίκῃ τῆς Ἐκκλησίας νὰ προστατεύει ἐναντὶ τῶν τρίτων. Καὶ γιὰ νὰ γίνουμε πιὸ συγκεκριμένοι, θὰ ὑπενθυμίσουμε στὸ Γραμματέα τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων, ἐντελῶς ἐπιλεκτικὰ καὶ ἐνδεικτικὰ, τοῦτα μόνο:

α. Γιὰ ποιά χριστιανικὴ ἀγάπη καὶ γιὰ ποιὸ σεβασμὸ στοὺς Ἱερούς Κανόνες καὶ τοὺς πολιτειακοὺς νόμους ὁμιλοῦμε, ὅταν τὸ 1974 ἀπομακρύνθηκαν «*βιαίως*» (ὁ χαρακτηρισμὸς εἶναι τοῦ νῦν Μακαριωτάτου) δώδεκα Μητροπολίτες με βάση ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο τὶς Συντακτικὲς Πράξεις τῆς δικτατορίας τοῦ Ἰωαννίδη, χωρὶς καμμιά ἀπολύτως κανονικὴ ἢ νόμιμη διαδικασία, χωρὶς δίκη, οὔτε κἂν ἀκρόαση; (βλ. ἀκυρωτικὲς ἀποφάσεις ΣτΕ).

β. Γιὰ ποιὸ σεβασμὸ στοὺς νόμους τοῦ κράτους ὁμιλοῦμε, ὅταν ἡ διοίκῃ τῆς Ἐκκλησίας, ὄντας κατὰ τὶς νομικὲς τῆς σχέσεις Ν.Π.Δ.Δ. (βλ. ἄρθ.1 παρ.4 Ν.590/1977), περιφρόνησε καὶ δὲ συμμορφώθηκε με τριάντα καὶ πλέον ἀποφάσεις τοῦ Ἀνωτάτου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου (ΣτΕ), ποὺ ἀφοροῦσαν στὸ δικαστικὸ ἐλεγχὸ καὶ στὴν ἀκύρωση ἰσαρίθμων παράνομων πράξεων τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας, συναπτομένων ἄμεσα με τὶς διώξεις τῶν δώδεκα «ἐκπτώτων» Ἀρχιερέων; Γιὰ τὴν περίπτωσιν εἶχε τότε ἀσκηθεῖ καὶ ποινικὴ δίωξη.

γ. Γιὰ ποιά χριστιανικὴ ἀγάπη καὶ γιὰ ποιὸ σεβασμὸ στοὺς ἐκκλησιαστικοὺς νόμους ὁμιλοῦμε, ὅταν με «*παρωδία δίκης*» (ὁ χαρακτηρισμὸς ἀνήκει καὶ πάλι στὸ Μακαριώτατο) ἐπιβλήθηκε στὸ μακαριστὸ Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγο,

σέ πρώτο μόνο βαθμό, δεκαετής άργία, με άποτέλεσμα, για τις πολλές παρανομίες του Έκκλησιαστικού Δικαστηρίου, ό άρμόδιος Εισαγγελέας νά άσκήσει κατά τών μελών του ποινικές διώξεις;

δ. Για ποιά χριστιανική άγάπη και για ποió σεβασμό στους Έρουός Κανόνες όμιλουμε, όταν έχουμε την πρωτόγνωρη άντικανονική ένέργεια τής έκκλησιαστικής διοίκησης (βλ. Δ.Ι.Σ.), με την έπιβολή, τόν Αύγουστο του 1993, στους έναπομείναντες τρεις Μητροπολίτες τών διαβόητων, άντικανονικών και άνυπόστατων «έπιτιμίων άκοινωνησίας», με τά όποια, χωρίς έστω νά έπικυρωθοούν άπό την Έραρχία με την αύξημένη πλειοψηφία (2/3), άπομακρύνθηκαν και πάλι «βιαίως» άπό τις Μητροπόλεις τους; Σχετικές έπί του θέματος και οί τότε δηλώσεις του Μακαριωτάτου και πολλών άλλων έκκλησιαστικών παραγόντων.

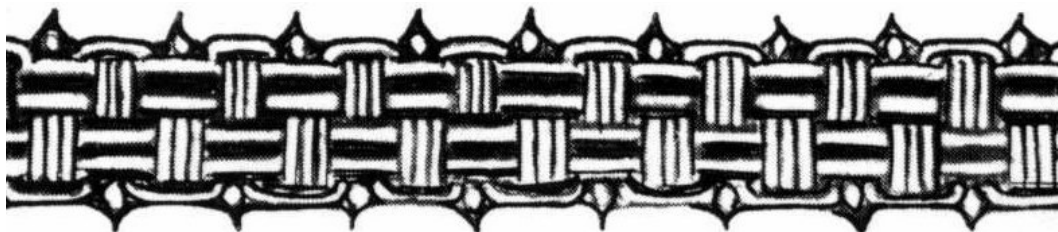
ε. Για ποió σεβασμό στους έκκλησιαστικούς νόμους όμιλουμε, όταν καταγγέλλονται σοβαρά κανονικά παραπτώματα, άκόμη και μεγάλóσχημων κληρικών, και άντι ή έκκλησιαστική διοίκηση νά έπιληφθει και με τά θεσμοθετημένα όργανά της νά ακολουθήσει άμέσως τή διαδικασία, που διαγράφεται άπό τή νομοθεσία τών Έκκλησιαστικών Δικαστηρίων (Ν. 5383/1932), βλέπουμε με κατάπληξη νά τά άντιπαρέρχεται και νά σιωπά;

στ. Για ποió σεβασμό στους έκκλησιαστικούς νόμους όμιλουμε, όταν ή Έκκλησία έπινόησε τή μεθόδευσή της «ΑΤΥΠΗΣ» και «ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ» Έπιτροπής, στην όποία θά περιέρχονται στο μέλλον οί όποιες καταγγελίες σέ βάρος κληρικών; Η σύσταση αύτή του «άτυπου» και «συμβουλευτικού» όργάνου, χωρίς

κανένα νομικό έρεισμα, άποτελεί άνεπίτρεπτη παρέμβαση στο ίσχύον έκκλησιαστικό δικονομικό σύστημα, όπως αύτό σαφώς προδιαγράφεται άπό τó βασικό νομοθέτημα 5383/1932 «Περí τών Έκκλησιαστικών Δικαστηρίων και τής πρό αύτών διαδικασίας». Καί, άλλωστε, ποιά περίπτωση άντιμετώπισε ίσαμε σήμερα; Καμμία.

Άν ό Γραμματέας Άρχιμανδρίτης τών Συνοδικών Δικαστηρίων είχε ύπόψη του αύτά τά λίγα και όσα πολλά παραλείπονται, άσφαλώς στην παραπάνω άπάντησή του, όχι σέ κάποιο τυχαίο πρόσωπο, αλλά σέ διακεκριμένο Καθηγητή τής Νομικής, θά διέγραφε άπό τó κείμενο τις φράσεις «με χριστιανική άγάπη και με σεβασμό στους Έρουός Κανόνες και στους Νόμους του Κράτους». Καί έπί πλέον θά ήταν πολύ προσεκτικός, όταν άναφερόταν σέ θέματα έκκλησιαστικής δικαιοσύνης.

ΕΠΙΜΥΘΙΟ: Άναφέρθηκε παραπάνω ότι τó έτος 1993 έπιβλήθηκε στο μάρτυρα Μητροπολίτη Θεολόγο δεκαετής άργία σέ μιá δίκη, τήν όποία ό μόν Άρχιεπίσκοπος, τότε σύνεδρος Μητροπολίτης Δημητριάδος, χαρακτήρισε «ΠΑΡΩΔΙΑ», ό δέ έτερος σύνεδρος Μητροπολίτης Πειραιώς Καλλίνικος άποχώρησε πριν λήξει ή διαδικασία και χαρακτήρισε «ΜΑΡΤΥΡΙΟ» τήν περαιτέρω παραμονή του στην έδρα του δικαστηρίου. Άμέσως μόλις έκδόθηκε ή καταδικαστική άπόφαση τής άργίας ό μακαριστός Θεολόγος άσκησε έφεση στο Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο. Καίτοι παρήλθαν δέκα χρόνια άπό τότε, ή έφεση αύτή δέν έχει άκόμη έκδικασθει. Παγκόσμια δικονομική πρωτοτυπία! Ό Γραμματέας τών Συνοδικών Δικαστηρίων άς τήν άναζητήσει σέ κά-

Ίερατική Έξουσία

Είναι βασική χριστιανική διδασκαλία ότι κάθε έξουσία προέρχεται από τό Θεό. «Αί οὐσαι ἔξουσαι ὑπό τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν» (Ρωμ., ιγ' 1). Αυτό ισχύει καί γιά τήν ἔξουσία στήν Ἐκκλησία, δηλαδή, γιά τήν ἱερατική ἔξουσία, γιατί μέσα στήν Ἐκκλησία δέν μπορεί νά ὑπάρχουν ἄλλοι φορεῖς ἔξουσίας ἐκτός ἀπό τόν κληρο. Ἀκόμα καί σέ περιπτώσεις ὅπου λαϊκά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τά ὅποια λόγῳ πνευματικῆς ὠριμότητος καί ἀγιότητος γίνονται φορεῖς χαρισμάτων σοφίας κατὰ Θεόν, διακρίσεως καί διακονίας μεγαλύτερης ἐκείνης τῶν κληρικῶν τοῦ περιβάλλοντός τους, καί ἀποκτοῦν ἔτσι αὐξημένο κύρος μέσα στό ἐκκλησιαστικό σῶμα, καί πάλι ἡ ἐκκλησιαστική διακονία τους ὑπόκειται στήν ἔξουσία τοῦ ἱερατείου.

Εἶναι φυσικό ἡ ἱερατική ἔξουσία, ὅπως καί κάθε ἔξουσία, νά καλεῖ τούς ὑπ' αὐτήν

ποιο συρτάρι τῶν γραφείων του. Ἄς τήν ἀνασύρει ἔστω καί κιτρινισμένη ἀπό τήν πολυκαιρία. Καί ἄς τήν εἰσαγάγει, ἔστω καί τώρα, στό Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο. Αὐτό ἀποτελεῖ βασική ὑποχρέωση. Γιατί πρέπει λόγω τῆς θέσεώς του νά γνωρίζει, καί ἂν δέν τὸ γνωρίζει πρέπει νά τὸ μάθει, ὅτι ὅταν ἀσκεῖται νομότυπα ἔφεση σέ

σέ ὑπακοή. Διαφορετικά παύει νά εἶναι ἔξουσία. Εἶναι, ὅμως, ἀπεριόριστη;

Ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξεως «ἔξουσία» παραπέμπει στό νόμο. Ἡ λέξη παράγεται ἀπό τό ρῆμα «ἔξεστι», πού σημαίνει «εἶναι νόμιμο», «εἶναι ἐπιτρεπτό». Ἡ ἔξουσία ἐπομένως εἶναι ἐλεύθερη νά κινεῖται μέσα σέ πλαίσια, πού καθορίζονται ἀπό ἀνθρώπινους νόμους καί, κυρίως, ἀπό τό Νόμο τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ, ἐξ ἄλλου, ἡ ἔξουσία ἐκχωρεῖται στούς ἀνθρώπους ἀπό τόν Θεό, δέν μπορεί παρά νά ἔχει τό χαρακτηριστήρα τῆς ἔξουσις Του, ἡ ὅποια, κατὰ θεία βούληση, φανερώνεται στόν κόσμον μέσα ἀπό μιά ἀσύλληπτη σέ μεγαλεῖο ἀγαπητική πρὸς τόν ἄνθρωπο κενωτική κίνηση. Μιά κένωση ἔσχατης ταπεινώσεως, πού μέ στόχο τή σωτηρία του ἐκφράζεται μέ δύο τρόπους: μέ τή σάρκωση καί τό πάθος τοῦ Κυρίου ἀπό τή μία καί τόν ἀπεριόριστο σεβασμό τοῦ αὐτεξούσιου τῶν προσώπων ἀπό τήν ἄλλη. Λέγει

καταδικαστική ἀπόφαση, ἡ δίκη πού ἀνοίγεται δέν κλείνει μέ κανένα ἄλλο τρόπο, παρὰ μόνο μέ ἀπόφαση τοῦ Δευτεροβάθμιου Δικαστηρίου, ἔστω καί ἂν ὁ ἐκκαλῶν δέν εὐρίσκεται πλέον στή ζωή. Καί τέτοια ἀπόφαση μέχρι σήμερα, ἀπό ὅσα γνωρίζουμε, δέν ἔχει ἐκδοθεῖ.

Σύν.

ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος: *οὕτως ἡγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν*» (σσ, κένωση), *«ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν»* (σσ, σεβασμός τοῦ αὐτεξούσιου) *«μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον»* (Ἰωάν. γ' 16).

Ἡ ἱερατική ἐξουσία μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ἔχει τήν ὑφήκοσμικῆς κυριαρχίας. Οἱ φορεῖς τῆς ἱερατικῆς ἐξουσίας, Ἐπίσκοποι καί Ἱερεῖς, εἶναι τὰ *«μισθωμένα ὀχήματα»* γιά τή μεταφορά τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Οἱ ταχυδρόμοι τοῦ Θεοῦ, πού μεταφέρουν τίς δωρεές Του πρός τό λαό. Ὅχι μόνο τή χάρη τῶν μυστηρίων, πού προέρχεται ἀπό τό Πανάγιο Πνεῦμα, ἀλλά, καί ἐδῶ ἔγκειται ἡ προσωπική τους συμβολή, καλοῦνται νά φανερώσουν καί νά μεταλαμπαδεύσουν στό λαό τήν πληρότητα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ ὡς βιωμένη πραγματικότητα, συμβάλλοντας ἔτσι ὡς οἰκοδόμοι στό χτίσιμο τοῦ Μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, σέ κάθε ἱστορική στιγμή καί σέ κάθε τόπο. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ὁ Θεός παύει ποτέ νά ἐργάζεται, νά προσκαλεῖ καί νά χαριτώνει ἀπευθείας τήν καρδιά κάθε πιστοῦ χωριστά. Θέλησε, ὁμως, νά ἱδρύσει τήν Ἐκκλησία Του, ὥστε ἡ σωτηρία κάθε ἀνθρώπου νά ὁλοκληρώνεται μέσα σ' Αὐτήν. Θέλησε ἡ σωτηρία νά μήν εἶναι ἀπλῶς ἓνα προσωπικό γεγονός, ἀλλά νά γίνεται ἐν μέσῳ πολλῶν ἀδελφῶν, νά εἶναι γεγονός ἐκκλησιαστικό.

Ὅπως εἶναι σφάλμα νά περιορίζεται ἡ ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας στό ἱερατεῖο Τῆς, ἔτσι εἶναι ἀδιανόητη στήν Ὁρθόδοξη ἀντίληψη ἡ συγκρότηση Ἐκκλησίας χωρίς ἱερατεῖο. Ὅμως, ἡ ἱερατική ἐξουσία μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, παρά τή μοναδικότητα καί τό μεγαλεῖο τῆς

κλήσεώς της, δέν μπορεί παρά νά λειτουργεῖ κενωτικά. Νά μήν ἐκμαυλίζει μέ ἰδιότητα συνειδήσεις, ἀλλά νά ὑπηρετεῖ προάγοντας πνευματικά τούς πιστούς. Νά μή τούς καλεῖ μόνο σέ ὑπακοή, ἀλλά νά σέβεται τήν προσωπικότητά τους. Νά στέκεται μέ δέος μπροστά στό ἐνδεχόμενο, πού σημειώνει ἡ Γραφή: *«ψυχὴ ἀνδρός ἀπαγγέλλειν ἐνίστε εἶωθεν ἡ ἐπτά σκοποί ἐπὶ μετεώρου καθήμενοι ἐπὶ σκοπῆς»* (Σοφ. Σειρ., λζ' 14). Νά ἀποδέχεται, δηλαδή, ὅτι κάποτε ὁ Θεός μπορεί, ἂν θέλει, νά μιλήσει μέσῳ ἑνός ἀπλοῦ μέλους τῆς Ἐκκλησίας μᾶλλον, παρά μέσῳ τῶν ἀρμοδίων *«σκοπῶν»* (ἐπισκόπων, ἱερέων κτλ.), πού κάθονται ἄγρυπνοι στά ψηλά πόστα τους.

Ἡ ἱερατική ἐξουσία ἀλλοτριώνεται, χάνει τόν ἑαυτό της ἂν προσφεύγει στήν ἀπειλή καί τή βία, ἢ στήν ἀπάτη τοῦ λαϊκισμοῦ γιά νά ἐπιβληθεῖ. Εἶναι σημάδι ἐκπτώσεως μιᾶς Ἐκκλησίας ὅταν ποιμέναρχες Τῆς, στήν ἀκόρεστη ἐπιθυμία τους νά προβληθοῦν στήν καθημερινή ρευστότητα τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου, θέλουν νά Τήν σύρουν στό νά πραγματοποιοῦν παρεμβάσεις, ἄλλοτε στήν οικονομική, ἄλλοτε στήν πολιτιστική, ἄλλοτε στήν ἀθλητική, ἀκόμα καί στήν πολιτική ζωὴ τοῦ τόπου. Ἡ στά τρέχοντα μεγάλα προβλήματα τοῦ πλανήτη, ὅπως τό οἰκολογικό πρόβλημα, ἡ εἰρηνική συνύπαρξη τῶν λαῶν, ἡ καταπίεση τῶν μαζῶν τοῦ τρίτου κόσμου κτλ. Οἱ παρεμβάσεις αὐτές, ὅσο καί ἂν προβάλλονται, εἶναι προφανῶς ἀλυσιτελεῖς καί ἀνέξοδες. Ἡ Ἐκκλησία πέρα ἀπὸ γενικόλογες διαπιστώσεις καί θεωρητικές ἀναλύσεις γιά κανένα ἀπὸ αὐτά τὰ προβλήματα δέν μπορεῖ νά ἀναλάβει τήν εὐθύνη τῆς ἐπιλύσεώς του. Κανείς δέν Τῆς τό ζητάει,

ούτε Της δίνει τέτοια αρμοδιότητα. Την αρμοδιότητα ἐλέγχου τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τὴν κρατοῦν ζηλότυπα οἱ ἄρχουσες δυνάμεις τοῦ κόσμου τούτου... Ἡ Ἐκκλησία, αὐτό πού ἔχει χρέος νά κάνει, εἶναι νά ὁδηγήσει τοὺς πιστοὺς Της στὴ σωτηριώδη μετάνοια. Πόσο, ὅμως, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ταγοὶ ἐνδιαφέρονται πραγματικά γι' αὐτό; Μία τέτοια, λοιπόν, ἐξουσία δέν εἶναι δωρεὰ τοῦ θείου ἐλέους, ἀλλὰ θεομηνία γιὰ τὸ λαό. Μπορεῖ σύντομα νά μαράνει καὶ νά θρυματίσει Ἐκκλησίες, ἀκόμα καὶ ἂν σφύζουν ἀπὸ πνευματικὴ ζωὴ.

Πολὺ ἐνδιαφέρουσες στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι οἱ ἀπόψεις τοῦ Ὁρθόδοξου Ἀγγλου θεολόγου-συγγραφέως David Dale, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ὑπηρέτησε ἐπὶ 35 χρόνια ὡς ἀγγλικανὸς ἱερέας ἐγκατέλειψε τὸν Ἀγγλικανισμό τὸ 1998 καὶ ἔγινε δεκτὸς στὴν Ὁρθοδοξία τὸ 2000. Σέ πρόσφατο βιβλίο του γράφει: «Υπάρχει τὸ ἐνδεχόμενο ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία νά λειτουργεῖ μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε νά μὴ φέρει σέ ἐκείνους, πού ὑπόκεινται σ' αὐτήν, τὴν πληρότητα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἀμαρτωλοὶ Ἐπίσκοποι μπορεῖ μέ μόνη τὴ σκανδαλώδη συμπεριφορά τους νά ὁδηγοῦν τοὺς ἀνθρώπους μακριὰ ἀπὸ τὴ σωτηρία. Μέ δεδομένο, ἐξ ἄλλου, ὅτι κάθε ἐξουσία προέρχεται ἀπὸ τὸ Θεό, ἂν τὴν ἀσκῇ κανεὶς σωστά εἶναι ἀδύνατο νά καταδιώκει ὁποῖον ἀγωνίζεται γιὰ τὸ καλό. Ἄν εἶναι ἔτσι τυραννικὴ καὶ ἂν ἀποτελεῖ πρόσκομμα στὴν πορεία τοῦ κόσμου πρὸς τὸ Χριστό, εἶναι κατὰ κάποιο τρόπο *ultra vires*, (σ. ξεπερνᾷ τὰ νομικὰ της ὅρια, εἶναι παράνομη), ἔστω καὶ ἂν τυπικὰ ἐναρμονίζεται ἀπόλυτα στοὺς ὅρους, πού ἰσχύουν στὸ συγκεκριμένο ὄργανισμό. Ἀκόμα καὶ σέ ἐκκλησιαστι-

κοὺς ὁργανισμοὺς μπορεῖ νά ἐφαρμόζονται πρακτικὲς, πού διαστρέφουν τὸ αὐθεντικὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.... Πρέπει νά τονίσουμε ἀκόμα ὅτι καμιά ἐξουσία δέν μπορεῖ νά περιστέλλει τὴ χριστιανικὴ ἐλευθερία, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἐλευθερία τοῦ Κυρίου μας πάνω στὸ Σταυρό, ἡ ἀπόλυτη ἐλευθερία, πού μπορεῖ νά ὑπάρξει μέσα στὰ πλαίσια αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἡ πάσχουσα ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποία βλέπουμε πάνω στὸ Γολγοθὰ καὶ μέσα στὸ Σῶμα Του, τὴν Ἐκκλησία, εἶναι ἡ ὑψηλότερη μορφή ἐξουσίας στὸν Οὐρανὸ καὶ στὴ Γῆ, καὶ εἶναι ἀήττητη» («Upon this Rock», Ἐκδοσ. Regina Orthodox Press 2002, σελ. 56-57).

Ἀήττητη εἶναι καὶ θὰ παραμείνει ἡ ἱερατικὴ ἐξουσία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τὸν ὅρο, ὅμως, ὅτι ἀντικατοπτρίζει μέ πιστότητα τὴν πάσχουσα ἀγάπη Του. Τὴν ἀπερινόητη μεγαλειώδη θεία Του κένωση. Τὴν ἄκρα Του ταπείνωση.

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση:

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο.

Ο έκκωφαντικός θόρυβος... Η νεκροταφειακή σιωπή

Από τό κέντρο της έλλη-
νικής γής έκπορεύτηκε ό έκ-
κωφαντικός θόρυβος. Από
τήν πόλη της Λάρισας, στήν
όποία έγινε ή πολύκροτη δί-
κη τών τεσσάρων ατόμων,
δυό λαϊκών και δυό (δυσ-
τυχώς) κληρικών, πού κα-
ταλήστευαν τό παγκάρι του
ιερού Προσκυνηματος της άγίας Παρα-
σκευής Τεμπών.

Η δίκη κράτησε 18 όλόκληρες μέρες.
Φαινόμενο για μία έκδίκηση σέ έπαρχια-
κή πόλη. Και συγκρόνησε τό πανελλήνιο.
Οί έφημερίδες ένήμερωσαν πιστούς και
άπιστους. Οί τηλεοράσεις βούϊξαν. Η κα-
τακραυγή έγινε σαρωτική θύελλα.

Τά όσα έλέχθηκαν στό Τριμελές Έ-
φετείο ήταν άποκαλυπτικά και τραγικά.
Και ένοχοποιούσαν, κατά πρώτο λόγο,
τόν προβληματικό Μητροπολίτη, πού είχε
διορίσει τά πρόσωπα αυτά στήν Έπιτροπή
διαχείρισης του Προσκυνηματος και πού,
για έξι όλόκληρα χρόνια, μετά την άπο-
κάλυψη της κλοπής, κώφευε. Άν, μάλι-
στα, πιστέψουμε τό βασικό μάρτυρα, τόν
παπα-Λάμπρο Ρίνη και τίς βιντεοκασέ-
τες, είχε και μερίδιο στά κλοπιμαία. Γιατί
οί Έπίτροποι κλέφτες έμφανίζονται νά
συζητούν για δωροδοκία του Δεσπότη ά-
πό τά χρήματα της κλοπής.

Τελικά τό Έφετείο επέβαλε φυλάκιση
8 έτών στόν καθένα από αυτούς. Στους
λαϊκούς, χωρίς άναστολή. Στους κληρι-
κούς, για λόγους σεβασμού πρός τό ράσο,
τούς παρασχέθηκε άναστολή ίσαμε την
έκδίκηση της έφεσης.

Περίεργη και άνεξήγητη είναι ή νε-
κροταφειακή σιωπή του κ. Χριστόδου-

λου. Ααλίστατος για κάθε
περίπτωση διαφθοράς, πού
άποκαλύπτεται στό δημόσιο
βίο. Άμίλητος, σά μούμια
της Φαραωνικής εποχής, ό-
ταν τό σκάνδαλο ντροπιάζει
τούς ανθρώπους του περι-
βάλλοντός του ή της εύρύτε-
ρης παρέας του.

Για τό παγκάρι τών Τεμ-
πών όχι μόνο δέν έβγαλε ά-
χνα, αλλά τόν κυρίως ένοχο,
τόν Μητροπολίτη τόν έχει
παρακαθήμενο στήν Ιερά
Σύνοδο και συναποφασί-

ζουν τη διαγραφή τών σκανδάλων και
τήν άμνήστευση τών σκανδαλοποιών.

Έγκυρες οί βιντεοκασέτες.

Ένα δεύτερο συμπέρασμα, πού βγαίνει
άπό τη δίκη της Λάρισας, είναι ή νομι-
μοποίηση του όπτικού και άκουστικού
άποδεικτικού ύλικού. Τό Έφετείο στη-
ρίχτηκε, κατά κύριο λόγο, στίς βιντεο-
κασέτες, πού προσκόμισε ό ιερέας Λάμ-
πος Ρίνης. Τίς έβαλε στό μόνιτορ, τίς
παρακολούθησε, τίς μελέτησε προσε-
κτικά και οδηγήθηκε στήν καταδικαστι-
κή άπόφαση.

Ο κ. Χριστόδουλος, όταν οί κασέτες
καίνε τούς φίλους του, ή τραγουδάει άνέ-
μελα, ή όρύεται άφηνιασμένος, ότι δέν
είναι νόμιμο άποδεικτικό στοιχείο. Ότι
τά έλληνικά Δικαστήρια δέν τίς άποδέ-
χονται. Άντί νά τίς παραδώσει στό άρμό-
διο Εκκλησιαστικό Δικαστήριο, για νά
τίς εξετάσει μέ προσοχή και νά άποτε-
λέσουν στοιχεία του φακέλλου, τίς πετάει
σάν άχρηστες. Και εξασφαλίζει έτσι την
άμνήστευση ακόμα και του ειδεχθέστε-
ρου σκανδάλου.

Εύκολος τρόπος. Άλλά... καταβρώμι-
κος.